

Bătrânul și marea

Bătrânul și marea

Este o istorisire deosebit de mișcătoare, relatată de scriitorul american Ernest Hemingway.

Un bătrân pescar cubanez, foarte sărac, s-a împrietenit cu un băiețel ștrengar. Mult timp băiatul l-a însoțit pe bătrân la mare, dar acesta nu a prins nici un pește.

Părinții băiatului și-au zis că, desigur, bătrânul avea ghinion, astfel că au interzis fiului lor să-l mai însoțească. Copilul a fost întristat, bătrânul la fel.

Atunci bătrânul a plecat singur în barca lui, în cautarea unui pește mare. A pândit momentul fluxului și a asteptat. Deodată cineva mușcă din momeală. Trebuie să fie un pește foarte mare, pentru că trage de funie și duce barca în larg. Dar aceasta este bine ferecat și nu poate să scape.

Bătrânul și-a zis că, având un pește de asemenea mărime, s-a făcut bogat; mai trebuie să-l aducă la suprafață și să-l omoare. Dar peștele scăpa mereu în adâncul întunecos, având la celălalt capăt al firului barca și cu bătrânul în ea.

Timp de două zile și trei nopți s-a dat lupta între om și pește. Care dintre cei doi se va istovi mai întâi? Care din ei va triumfa asupra celuilalt? Măinile pescarului sunt sângerande, umarul lui de asemenea, din cauza frecării coardei. Îi este foame, se hrănește cu scoici crude; îi este frig, se acoperă cu un sac; îi este sete, bea restul dintr-o sticlă cu apă dulce... și peștele îl trage mereu mai departe de țărm.

În cele din urmă, peștele obosește. Se ridică la suprafață; bătrânul îl vede. Este un pește-sabie, urias. Bătrânul îi străpunge inima cu harponul. El va putea să-l aducă, dar peștele este prea mare ca să intre într-o barca. Ce este de făcut?

Bătrânul rânduiește încărcătura pe flancul ambarcațiunii sale și înalță pânza. Barca înaintează cu toată greutatea pe care o trage. Bătrânul încearcă să evalueze un pret. Cât valorează oare acesta în lire? I-ar trebui un creion să facă socoteala, dar nu are. Ce importanță are? Este mulțumit.

Acum sosesc rechini! Unul, doi, trei... Are loc o nouă luptă între bătrân și monștri. A omorât câțiva, dar sunt prea numeroși și devorează peștele. Când bătrânul ajunge în cele din urmă în port, mort de oboseală, nu mai rămăsese din peștele său, decât capul și câteva resturi din schelet! Totul a fost mâncat. și bătrânul ajunge la coliba lui mai sărac și mai necăjit decât a fost vreodată.

Scriind aceasta istorisire, Hemingway s-a gândit oare că prin ea ne va da o pildă? Poate! Plecăm în căutarea fericirii cam în felul acestui bătrân care căuta un pește mare; o situație bună, o muncă bine plătită; pentru alții poate fi căsătoria, familia, copiii; pentru alții, succesul, onoarea, banii.

Dar pescuitul fericirii nu este lucru simplu. Unii reușesc, alții nu. Aceasta se numește a avea șansă. Sunt unii care au șansă, alții care nu au. Eu îi plâng pe cei care au, mai mult decât pe cei care nu au. De ce? Pentru ca cei care au șansă nu pot să-și pună peștele lor mare în barcă: trebuie să-l lase departe. A devenit o expresie consacrată. Peștele cel mare, care este astfel lăsat departe, sfârșește totdeauna prin a fi mâncat de rechini. Și, când ajungi la mal, contând numai pe acesta, nu îți rămâne altceva decât să mori de foame și de sărăcie.

Să fim mai clari: și, pentru aceasta, să ne lăsăm învățați de o altă istorisire, scoasă din Evanghelie. Iată, terenul unui om bogat rodise mult „și el se gândea în sine, zicând: «Ce voi face, pentru că nu mai am unde să-mi adun roadele?» și a spus: «Aceasta voi face: îmi voi dărâma grânarele și le voi zidi mai mari și voi aduna acolo toate roadele mele și bunurile mele; și voi spune sufletului meu: „Suflete, ai multe bunuri, strânse pentru multi ani: odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te”. Dar Dumnezeu i-a spus: „Nebunule, în noaptea aceasta ți se va cere sufletul; și cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?”» Astfel este cel care strânge pentru sine însuși și nu este bogat pentru Dumnezeu” (Luca 12.17-21).

Ați înțeles, fără îndoială, ce legătură este între aceste doua istorisiri: unul adună bogății, altul prinde peștele cel mare. Dar și unul și altul ajung la țărm goi. Unul trebuie să-și lase bogăția, altul vede cum peștele său este mâncat de rechini.

Așa este făcută viața. Trebuie să lași totul în ceasul morții, iar cei care au avut șanse nu sunt atunci mai câștigați decât cei care n-au avut. Atunci nu este vorba să știi dacă voi lua mult sau puțin pește, mare sau mic, ci mai ales să știi ce aș putea să i-au în barca mea și să păstrez până la sosire.

Care sunt deci bogățiile care rămân și despre care Domnul Isus spune că nici moliile, nici rugina nu le va atinge? Trei lucruri rămân: credința, speranța și dragostea.

Credința în Isus, devenit om pentru a ne putea mântui, speranța care se alătură chemării, aceea a venirii Sale din nou, și dragostea turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt.

Iată ce putem lua cu noi în barca vieții!

Iată ce ne va fi păstrat când tot restul va fi dispărut.

Credința și speranța vor fi realitate, iar dragostea va rămâne pentru eternitate. "Nebunule, în noaptea aceasta ți se va cere sufletul; și cele pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?" (Luca 12.20).

